

# KIYISIZLAR

*Kahraman Tazeoğlu*



DESTEK YAYINLARI: 281  
EDEBİYAT: 85

## KIYISIZLAR / KAHRAMAN TAZEÖĞLU

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

*Genel Yayın Yönetmeni:* Ertürk Akşun  
*Editör:* Ayten Koçal  
*Kapak Tasarım:* İlknur Muştı  
*Sayfa Düzeni:* Cansu Poroy  
*Kapak Fotoğrafları:* Okşan Mete  
*Sosyal Medya Yöneticisi – Menajer:* Zeynep Demirkaya

Destek Yayınları:  
1-2. Baskı: 2012  
3.-19. Baskı: 2013  
20.-43. Baskı: 2014  
44.-57. Baskı: 2015  
58.-69. Baskı: 2017  
70. Baskı: Kasım 2018  
Yayıncı Sertifika No: 13226

ISBN 978-605-4607-80-8

© Destek Yayınları  
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul  
Tel. (0) 212 252 22 42  
Faks: (0) 212 252 22 43  
www.destekyayinlari.com  
info@destekyayinlari.com  
[facebook.com/DestekYayinevi](https://www.facebook.com/DestekYayinevi)  
[twitter.com/destekyayinlari](https://twitter.com/destekyayinlari)  
[instagram.com/destekyayinlari.com](https://www.instagram.com/destekyayinlari.com)



[facebook.com/kahramantazeoglu](https://www.facebook.com/kahramantazeoglu) – **mail:** [kahraman@destekyayinlari.com](mailto:kahraman@destekyayinlari.com)

Deniz Ofset – Nazlı Koçak  
Sertifika No. 40200  
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad.  
Odin İş Mrk. B Blok No. 403/2  
Zeytinburnu / İstanbul

# KIYISIZLAR

*Kahraman Tazeoğlu'ndan*



*Kaybedenlere...*



## ÖNSÖZ

*“Aşk çay, karşılığı şeker,  
tiryakiler çayı şekersiz içer.”  
Ve kıyısızlar karşılıksız sever*

Karşılıksız sevmek, sahip olunmadan sahip olmaktır bir hayale. Karşılıklı olmalıdır bu karşılıksızlık. Karşılıksız sevmek, yanında olmasına gerek duymamaktır. Yanında olmadan, yanındalığıyla senin sevgine karşılık vermesini istemeden sevmektir. Seni seviyorum cümlesine karşılık beklememektir. Bu bir soru cümlesi değildir çünkü. Karşılıksız sevmişsen, bu sorunun cevabı da seni ilgilendirmiyor demektir. O karşılık, bir kelime israfıdır o zaman. Aşk kelimeleri israf için değil, hediye etmek içindir. Ne olmak, ne de ölmektir.

Kendini hiçe saymaktır. “Benim ol” diye başlayan cümlelerini öbek öbek yutmaktır. Karşılıksız sevmekten hasretler çıkartmaktır. Ve hasret aşkın anadilidir. Hep karşı kıyıda kalmak, yine de kadere isyan etmemektir karşılıksız sevmek. Sevdiğinin gözlerine her sabah sandalla açılmak, dümeni unutmak, kürekleri denize atmak, o gözlerin başkasına baktığını bilmek, yine de o gözler için her sabah yeniden ummana açılmaktır... Zaten zaman denen dalga, vuracaktır seni kendi kıyısızlığına.

Beklentisizliktir karşılıksız sevmek. Yenilmektir bile bile... Ve keyfini sürmektir bu yenilginin. Hiçbir zaman karşılıksız sevdiğini söylemeyeceksin o'na... Susacaksın... Söylediğin an karşılık beklemek olur, bu bilesin... Yoksa seninle gurur duyar ama başkasını sever. Böyle bir aşkın karşılığı acı değil, hüznün olmalıdır. Çünkü acı geçer, hüznün kalır. Karşılığını kendi ruhunla ödediğin bir şarkıdır o.

Karşılıksız sevmekten bugün ölmediysen, yarın da sevmeye devam edebilirsin. Korkma, daha sonra da ölmezsin. Yaraların yara alır yeniden. Sen sussan, saklasan yaraların konuşur. Belki yok olmazlar ama iyileşir yaralar. Öptür yaranı hayalindeki sevgiliye. "Öp ama geçmesin" de. Kimi yaralar kapanır, "izi" kalır; kimi yaralar kapanır "sızı" kalır. Yaş ilerledikçe aşkın karşısında nasıl da küçülür insan. "Keşke aynı aşkın içinde birbirleriyle hiç karşılaşmayacak olan iki yalnız olarak kalsaydık" dersin. Vazgeçmeyeceksin! Yanlış kapının anahtarı olmak üzmez de; kendi doğurduğunu öldürmek koyar adama. Evet! Kendi doğurduğunu öldürmektir vazgeçmek. Vazgeçmeyeceksin! Bu acıya ancak kendini daha çok kanatarak katlanabilirsin.

Karşılığı alınmışsa bir aşkın, mutlaka sonu da gelir... Karşılıksız olandır sonsuz aşk. O'na şöyle yaz: "Kimse benim kadar karşılıksız sevmeyecek ve kimse benim kadar bensiz bırakmayacak seni. Ben hep aynı şarkıyı dinliyorum, belki bir gün farkına varmam diye... Farkında olmasan bile, ben böyle katlanıyorum her türlü derde. Birbirimiz için yaratıldığımızdan yalnızca benim haberim var. Bu yüzden seni kendime borç verdim... Kimse hak etmeden sevemez ve karşılıksız sevmeyen Kahraman olamaz."

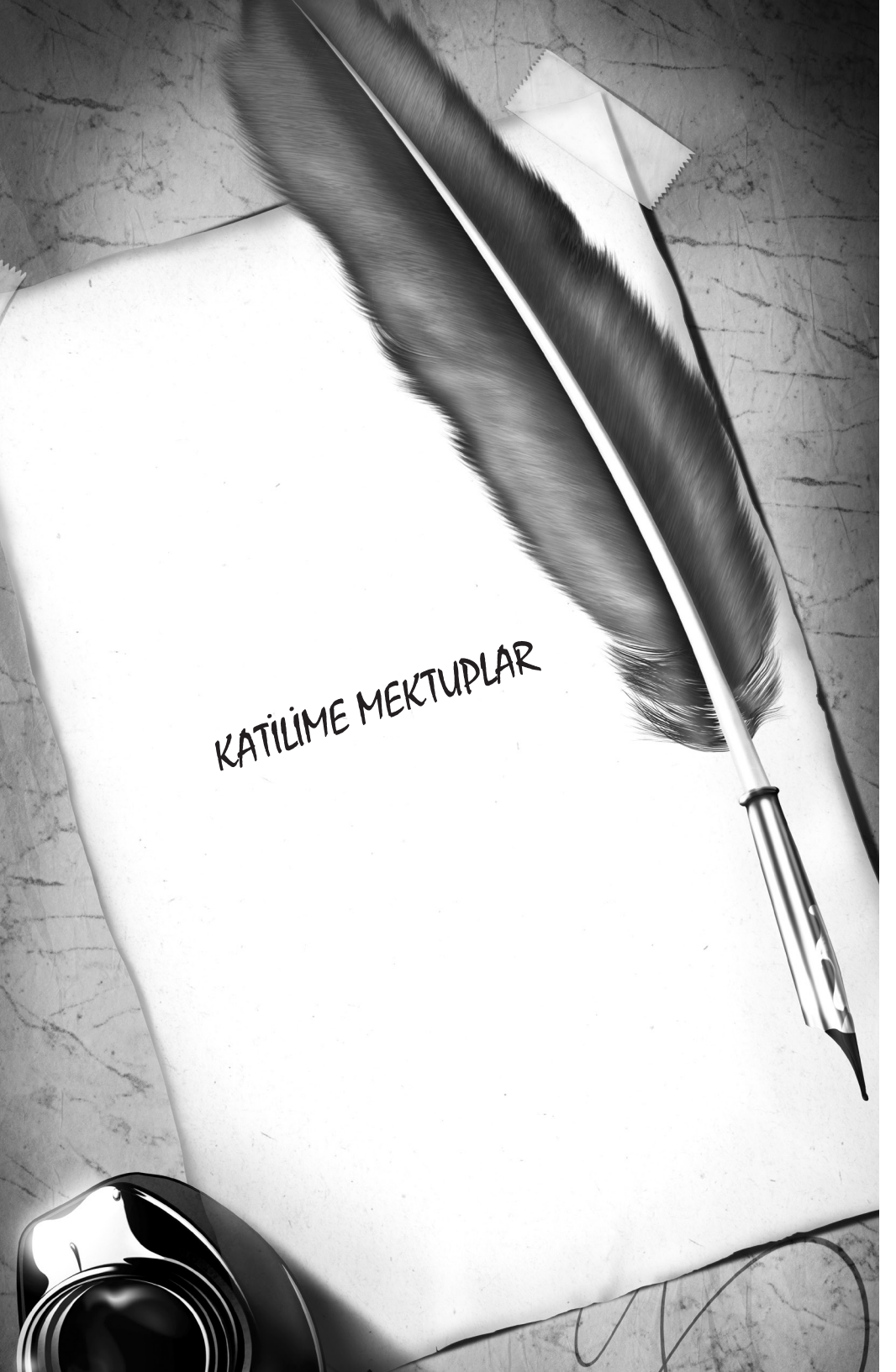
Geride bıraktıkların her zaman bir geçmiş yaratmaz sana.

Geçmişte kalmış bir sürü şey vardır ama belki geçmiş olmamıştır daha. Kıyısızlar, her karşılıksız aşkta dört taraflarına kendi elleriyle duvarlar örерler. Ve o duvarların ellerinden daha güçlü olduğunu bilirler. Kıyısızlar, kendi duvarlarının arkasında, kendilerinden bile gizlenerek ağlarlar. Gözyaşlarındaki tuzu yaralarına basarlar. O yaşlarla yazdıkları şiirleri hep başka gözler eskitir, okur. Sonuçta gözyaşı da bir sudur.

Ve bir gün kurur.



KATILIME MEKTUPLAR







## *Oluruna bıraktım seni; Olmazların bende kaldı*

**S**eni ilk gördüğümde balkon kapısına yaslanmış, tozlu bir yola yatırmıştın gözlerini. Kimdi beklediğin bilmiyordum ama ben çıkmıştım karşına ve çok sonra anlamıştım beklenen olmadığımı. O kadar sevdim ki seni, o beklediğin olmak istedim hep. Kalbinde bir misafir gibi değil, bir aşk gibi kalmak istedim. Ama ben misafirdim ve bir gün gidecektim. Önce kalbinden, sonra gözlerinden silinecektim. Bunu biliyor ve susuyordum hep. Bak işte, dilde duran dillenemiyor her zaman. Çok isterdim seninle ikimiz için kavga edebilmeyi. Çok isterdim gerçek sebeplerin “biz” olmasını. Ama öyle değildi işte. Sen, beklediğin gelmedi diye, ben beklediğin ben değilim diye isyan ettim hep. Sonrası o bildik son işte. Tek suçum, suçlarını saklamaktı. Seninse yüreğinde bütün olmazlara bir sığınak vardı.

Oluruna bıraktım seni; olmazların bende kaldı.

Ne inceldiğim yerden kopabildim, ne de oraya sıkıca tutunabildim. Giden rolü biçilmişti ömrüme, gönderilen olduğumu hiç bilmeyeyim diye. Üstü kapalı vedalar, içine teselli yerleştirilmiş uğurlama cümleleri. Hepsi zihnimde çakılı kaldı. En çok da şu sorunun cevabı merakıma asıldı; senden gidişim sana neyi getirdi? Ne kimse kimseyi yenebildi bu aşkta, ne de beraber kalabildik yan yana. Gelecekte de pek umutlu

değilim artık. Adı gelecek olsa ne olur, seninle gelmedikten sonra... Hayata tutunabilmek için birçok sebep bulunabilirdi belki... Belki “yeniden” diyerek başlanabilirdi yeni ve sensiz bir hayata. Üç- beş yıl sonra unutulurdu ama benim ayakta kalabilmek ve yaşamak için sebebe değil, sana ihtiyacım vardı.

Oluruna bıraktım seni; olmazların bende kaldı.

Son sözlerindi. “Zamanla her şey düzelir, belki yeniden başlarız bıraktığımız yerden” dedin ama zaman, bize bir daha vakit ayırmadı. Son sözler hiç unutulmazmış. Hiç unutmadım beni senden uğurlarken söylediklerini. Ömür denen yolda hep ayaklarımın altına seriliydi o sözler. Hâlâ o yolda ve kelimelerinin üzerinde yürüyorum, biliyor musun? Evet! Kelimelerinde yürüyorum, ayaklarımda kesikler... Şimdi uzansam şöyle anıların üstüne... Biraz kendimi dinlesem, biraz kendimsizliği. Diner mi acaba bedenimin bu yorgunluğu, bu bitkinliği? Bedenim dinlense ne çıkar, ruh komada değil mi? Seni sevmek, bir şiiri kumlara yazmaktı silineceğini bile bile. Silindi ve gitti her şey seninle... Geriye senden alacaklarım kaldı. Hiç geri vermeyecek olsan da bir de sende kalan kalbim vardı.

Oluruna bıraktım seni; olmazların bende kaldı.

Eğer bir gün geri dönecek olursan sana söz veriyorum, bıraktığın değil, bulacağın yerde olacağım. Gururumu düşünme. O da seninle birlikte yok oldu. Hep sonraya atılan ve hep sonralardan artakalan olmaya razıyım ben. Beni biraz sev, ben birazla da yetinebilirim. Bir tanecik umutla bin yıl daha yaşayabilirim. Zaten umut değil mi bizi kapı eşiklerinde bunca bekleten? Kapımı çalan sensizlikler hiç hoş gelmiyor. Bak, yokluğuunda varlığını büyötmeye çalışıyorum. Yoruldum

artık kendi cinayetime intihar süsü vermekten. Yarım kalan masalımızın “bir yokmuş”u olma. Sonlar bende bu kadar aşikârken, beni sebeplerle yorma. Sevdim seni bir kere ne gerek var sebebe?

Bir balkonda görmüştüm seni. Gözlerin tozlu yollardaydı. O yüzün hep bende kaldı. Bir bekletenin vardı, bilmem hâlâ var mı?

Oluruna bıraktım seni; olmazların bende kaldı.



## Merhaba olmazları bende kalanım...

**B**en kendimi aşk için sildim, sen beni başkası için... Daha önce hiç bu kadar özensiz sevilmemiştim. Aslına bakarsan çok da üzülmedim. Gidişin yüzünden aşka küsecek de değilim. Hatta ona inanmaya devam edeceğim. Aşka hep inanırız; çünkü o, dünyanın en gerçek yalanıdır. Aşk, ilk kez kazanılan bir son gibidir bazen. Bazen de son kez kaybedilen bir ilk. Aşkın çaresi yoktur derler; kim çare arıyor ki zaten? İnanma böyle şeylere katilim. Çaresiz aşk yoktur; çareleri reddeden âşıklar vardır. Bu sana bir şey hatırlattı mı? Şimdi eski bir arabesk şarkı var dilimde. "Seninle aşkımız eski bir roman/ yandı sayfaların/ külüdür kalan." Gerçekten de bir roman gibi başlamıştı seninle aşkımız. Satırları aşarız diye düşünürken, devrik cümleler altında kaldık, ezildik. Sonra hayat denen silgi geçti üstümüzden. Ne izimiz kaldı geride, ne de anlatabilecek bir hikâyemiz. Şimdi başka romanların sayfalarında başka hikâyelere mezeyiz. Aşk büyük harfle başlıyor, sonra küçük harflerle devam ediyor ve sonunda minicik bir nokta, tüm cümleyi bitiriyor. İşte böyle katilim! Aşk başlıyor; öncesini sorgulamıyor, aşk bitiyor; seni öncesine mahkûm ediyor.

Öyle çok şey öğrendim ki senden sonra. Mesela, bir insan bir insana bir "hiç" gibi sarılabiliyormuş. Ve bir insan bir insanı içinden terk edebiliyormuş. Bana kimse bu kadar

“hiç”ten sarılmamıştı ve kimse bu kadar içten ayrılmamıştı. Öyle zor geçti ki ilk günler, ayakta durmaya çalışmaktan, yaşamayı unutup insan. Nerde dursam yoktun, nereye gitsen ardımdan geliyordun. Sonra kendinde arıyor insan terk edilmenin hatasını. Yokluğun seni haklı, beni suçlu gösteriyor. Oysa varlığına duyduğum sevgiden daha şiddetliydi yokluğuna duyduğum nefret! “Kalbim! Hak ettin bu kırgınlığı, bu yorgunluğu” dedim ve sustum. Uzaklara, çok uzaklara gittim; bir aşk hikâyesini gömüp sırt çantama... Susarak büyüttüm bendeki varlığını... Anlatarak tüketemem.

Umarım sana beni hatırlatır, boynunda izi kalan o yabancıların bıraktığı her öpüş. Sana bir ihanet borcum var şimdi. Sen onu alacaklarımdan düş.

Solundan geri döndüm katilim! Ve iyiyim. Gürültülerine sessizliğimi bırakarak yeni aşklara yelken açıyorum. Her yeni başlangıç biraz daha kolay, biraz daha eksiktir bir öncekinden, biliyorum. Sensiz yaşayabildiğime inciniyorum... Bir de...

Aşka...

Sevmeye...

Yenilmeye...

Müsaitim, gelme!



## *Gitmeye cesaretsizim, kalmaya yorgun*

**B**ir tren istasyonunun en kuytu köşesindeydiler. Kadın seviyor, adam gidiyordu. Kadın, son kez yüzüne baktı adamın. Adam, bakışlarını kaçırdı kadından. Uzaklara baktı öylece. Yaralı olan kendisiymiş gibi. Önce sustu kadın uzun uzun. Adam, o susuşlara kendini ekledi. Birazdan açılacaktı dili kadının. Birazdan bir hikâye başlayacaktı, bitişi anlatacak olan... Kadın, elini tuttu adamın. Adam, önce kaçırmak istedi elini, sonra kadının uysal bakışlarıyla çarpıştı gözleri. Kaldı eli elinde öylece. Kadın, derin bir nefes aldı önce. Sonra konuşmaya başladı; elinde kalan tek gerçeğin, tüm gerçeklerin bir yalan olduğunu bile bile.

“Bana hayat diye bıraktığın, ölümle pençeleşiyor şimdi. İçi boşalmış bir hayatı yaşıyor sensizken insan. Bir vardın, bir yoktun zaten. Ne dünümde kalacak bir anısın, ne yarımının mutlu yanısın. Ya geliyor, ya gidiyorsun. Kalmak yok senin lügatinde. Zordu zaten bu aşkı taşımak. Son çoktu bu aşkta ama sonu yoktu. Bitirmek istesek, nereden başlayacağımızı bilemezdik, yeniden başlasak, nasıl bitireceğimizi... Kalabalık bir caddede rastladık aşka, o kalabalıklardan çaldık aşkı da, çıkmaz sokaklarında kaybolduk, ne acı. Kendi ateşime dayanamazken, hasretinle yanmak ne yaman bir kadermiş. Daha da acısı senin boşluklarını doldurmak için kullanılmış

olmam. Hikâyene kostüm olabildim ancak, hayat beni sana yazmadı. Neden gidemediğimi sorma. Gitmeye cesaretsizim, kalmaya yorgun.

Sen benim gelecek ađrımđın. Ve sadece iki Şey vardı hayatımda. Birincisi hayatıma girmen, ikincisi hayatıma girmenin dıŐında kalan her Şey... Ve ben hüznün elçisiydim dünyanın. Benim olmayacağını bilmenin hüznü ve başkasına gideceğini bilmenin acısıyla yaŐıyordum. Hiçbir gelecek seni bana getirmeyecekti. Hiçbir geleceğe seninle yürüyemeyecektim. Ama yine de yılmıyordum. Yılmadım! Saniyelerden kocaman bir gelecek kurmaya çalıştım bize... Senden hayaller kurup, içimdeki denizlerde yüzdürdüm. Çok sevdim, evet. Kendimden alıp sana verircesine, kendimde işe yarar hiçbir Şey bırakmamacasına. KarŐılıđını bulacağını sandığım her Şey bir boşlukta asılı duruyor Şimdi. Ama yine de kötü olmamak adına ihanetine ihanetle karşılık vermedim. İyi kalmak seni de onarır belki dedim. Dedim de... Dediğimle kaldım işte. Elindeki tek iyilikle bütün kötülükleri düzeltememiş insan. Düzeltemedim. Keşke seninle ayrı dünyalarda yaŐayan iki aynı olsaydık. Oysa Şimdi, sadece aynı dünyada yaŐayan iki ayrıyız. Neden gidemediğimi sorma. Gitmeye cesaretsizim, kalmaya yorgun.

Yanımda olman çok Şey öğretmişti bana. Öğretemediklerini de sensizlik öğretiyor Şimdi. Çok da kimsesiz değilim aslında. Beni asla yalnız bırakmayan yokluğun ve kendini benimle tamamlayan bir yığın eksiiğim var işte. Kadınlar sevilmek istediği gibi sever. Ben koŐulsuzca ve gerçekte sevdim. Biraz tereddüt etseydim ben de senin gibi hesaplar yaparak sevecektim. Gerçek aşkı yalanlardan öğrenmek ne acı değil mi? Allah kimseye böyle bir tecrübe yaŐatmasın. HoŐça kal sevgilim. Gittiğin yerde mutlu ol. Ama sakın unutma, bundan sonra

sana gelenler, terk ettiklerinin bıraktığı boşluğa düşecek! Aşk herkeste başka kanar. Dilerim son bıraktığın olurum. Daha kanayacak yerim kalmadı. Gidemiyorsam aşktandır, aşktan! Varsın, bu da senin zaferin olsun. Neden gidemediğimi sorma. Gitmeye cesaretsizim, kalmaya yorgun.”

Adam gözünde iki damla yaşla yürüdü istasyonda. Sonra bir tren geldi onu götürmeye. Trene adımını atar atmaz vazgeçti adam. Kadını aradı gözleri. Adam pişmandı... Kadın gitmiş.

